

Rechtbank van eerste aanleg Gent, vonnis van 24 februari 2011

Huwelijksvermogensrecht – Vereffening-verdeling na echtscheiding – Geen huwelijkscontract – Toepasselijk recht – Oude verwijzingsregels – Nationaliteitsconflict – Geen gemeenschappelijke nationaliteit op het ogenblik van het huwelijk – Aanknoping aan de wet van de eerste echtelijke verblijfplaats – Toepassing Belgisch recht

Droit matrimonial – Liquidation et partage après divorce – Pas de contrat de mariage – Droit applicable – Règles de conflit anciens – Conflit de nationalité – Pas de nationalité communale sur le moment du mariage – Référence à la loi de la première résidence conjugale – Application du droit belge

De vijfde kamer van de Rechtbank van eerste Aanleg te Gent vonnist als volgt in de zaak:

van:

Y [...],
bediende, wonende te 9050 Gent, [...]

eiseres op hoofdeis/verweerster op tegeneis, die in persoon aanwezig is en wordt bijgestaan door meester Thierry Beele, advocaat met kantoor te 9000 Gent, [...] en door meester Yeliz Güner, advocaat met kantoor te 9080 Lochristi, [...];

tegen:

A. [...],
arbeider, wonende te 9000 Gent, [...]

verweerder op hoofdeis/eiser op tegeneis, voor wie optreedt meester Filip Van Hende, advocaat met kantoor te 9000 Gent, [...];

I. PROCEDURE

De partijen werden op de openbare terechtzitting van 27 januari 2011 gehoord in hun middelen en conclusies.

Zij verklaarden de zaak te hernemen voor de huidige samenstelling van de zetel.

Hierna werden de debatten gesloten en werd de zaak in beraad genomen.

De stukken werden nagezien, in het bijzonder:

- het vonnis van deze rechtbank en zetel van 8 april 2008

- het afschrift houdende neerlegging overeenkomstig artikel 1219 § 2 Ger.W. bevattende o.m.:
  - afschrift proces-verbaal opening werkzaamheden de dato 29 maart 2010;
  - afschrift tussentijdse staat van vereffening-verdeling de dato 29 maart 2010;
  - afschrift proces-verbaal beweringen en zwaarigheden en antwoord op de beweringen en zwaarigheden de dato 8 juni 2010.
- de besluiten namens de eiseres de dato 15 oktober 2010 en 30 november 2010;
- de besluiten namens de verweerder de dato 15 november 2010 en 15 december 2010 houdende synthese.

II. DE VORDERING

- 2.1. De partijen zijn uit de echtgescheiden bij vonnis de dato 8 april 2008. De notarissen R Vandermander en L. Jansen werden bij voornoemd vonnis aangesteld om over te gaan tot vereffening-verdeling van de huwgemeenschap.
- 2.2. Uit de stukken blijkt dat de partijen gehuwd zijn te Turkije op 24 juli 2000. Zij zijn gehuwd zonder huwelijkscontract. Op de dag van de huwelijk blijkt dat de eiseres de Belgische nationaliteit heeft. De verweerder was van Turkse nationaliteit. Ingevolge het huwelijk heeft de eiseres ook de Turkse nationaliteit verkregen. Partijen zijn het er over eens dat het oude IPR dient toegepast te worden nu het huwelijk dateert van 24 juli 2000.
- 2.3. Houdende de procedure vereffening-verdeling is thans een (tussen) geschil gerezen.

De eiseres houdt voor dat bij de vereffening-verdeling het Turkse huwelijksvermogensrecht dient toegepast te worden. De eiseres steunt zich hiervoor op een arrest van het Hof van Cassatie de dato 4 december 2009 om te argumenteren dat het volstaat dat er een gemeenschappelijke nationaliteit is om deze als basis te nemen ten einde te bepalen welk recht dient toegepast te worden. In casu waren volgens de eiseres de beide partijen op de dag van het huwelijk van Turkse nationaliteit en dient aldus het Turkse toegepast te worden. Volgens de eiseres heeft het Hof van Cassatie geoordeeld dat er nationaliteitsconflict is. Zodra er een gemeenschappelijke nationaliteit is, moet deze primeren.

Ondergeschikt stelt de eiseres dat er sprake is geweest van rechtskeuze met name het Turkse recht.

- 2.4. De verweerder houdt vast aan het Belgische recht.

Hij stelt dat bij deze oepaling van het toepasselijke recht eerst en vooral dient geoordeeld te worden over het nationaliteitsconflict dat is ontstaan.

Vooreerst merkt de verweerder op dat de eiseres op het ogenblik van het huwelijk enkel de Belgische nationaliteit bezat. Uit niets blijkt dat zij ook Turkse was voorafgaandelijk aan haar huwelijk. Uit de huwelijksakte blijkt dat zij Turks werd

ingevolge het huwelijk. Aldus had de eiseres enkel de Belgische nationaliteit op het ogenblik van het huwelijk.

Indien wordt aangenomen dat de eiseres een dubbele nationaliteit had op het ogenblik van het huwelijk, met name de Belgische en de Turkse, ook dan primeert de Belgische nationaliteit.

Overeenkomstig het Haags Verdrag van 12 april 1930, zoals thans vertaald in artikel 3 WIPR, dient worden aangenomen dat de eiseres enkel de Belgische nationaliteit had.

Bij gebreke aan gemeenschappelijke nationaliteit dient het domiciliaire aanknopingspunt onderzocht te worden. De eerste echtelijke woonplaats van partijen is Gent. Aldus is het Belgisch recht van toepassing.

Van enige rechtskeuze is nooit sprake geweest.

- 2.5. Middels tussentijds proces-verbaal werd de rechtbank gevat ten einde voorliggend tussengeschild te beslechten.

De notarissen adviseren het Belgische recht toe te passen. Zij motiveren hun standpunt op dezelfde gronden en motieven als de verweerder.

III. BEOORDELING

- 3.1. De oude verwijzingsregels van het IPR, dewelke in deze dienen toegepast te worden bepalen dat het toepasselijk recht dient bepaald te worden op het recht van de gemeenschappelijke nationale wet van de beide ex-echtgenoten en bij ontstentenis de wet van de gemeenschappelijke verblijfplaats.

De vraag stelt zich aldus of er sprake is van een gemeenschappelijke nationaliteit.

Bij deze beoordeling dient de rechtbank zich te plaatsen op de dag van het huwelijk.

- 3.2. Het staat vast dat de verweerder op de dag van het huwelijk de Turkse nationaliteit had. Uit het uittreksel van het rijksregister van de eiseres blijkt dat zij Belg is. De Turkse nationaliteit op de dag van het huwelijk wordt in deze niet bewezen. Uit de huwelijksakte blijkt wel dat de eiseres Turkse werd ingevolge het huwelijk, (zie verwijzing naar code 31).

De verweerder merkt aldus terecht op dat op de dag van het huwelijk er geen gemeenschappelijke nationaliteit wordt bewezen. De Turkse nationaliteit kwam er ingevolge het huwelijk.

- 3.3. Zelfs wanneer wordt aangenomen dat er in hoofde van de eiseres sprake is van een dubbele nationaliteit op de dag van het huwelijk oordeelt de rechtbank dat in deze de Belgische nationaliteit dient te primeren.

De Rechtbank kan zich ter zake integraal aansluiten bij de argumenten zoals ontwikkeld door de boedelnotarissen dewelke ook worden bijgetreden door de verweerder.

Op grond van het artikel van het Verdrag van 's Gravenhage van 12 april 1930 kan een persoon die een dubbele nationaliteit heeft, waaronder de Belgische, door België als Belg worden beschouwd. De rechtsleer en rechtspraak is in deze eensluidend: niettegenstaande het facultatieve karakter van artikel 3 van het Verdrag wordt uitsluitende de Belgische nationaliteit in aanmerking genomen.

- 3.4. Nu is komen vast te staan dat de eiseres als Belgische dient beschouwd te worden en de veweerder als Turk dient de Belgische wet toegepast te worden. De partijen hun echtelijke verblijfplaats was in België met name Gent.
- 3.5. Het arrest van het Hof van Cassatie waarnaar door de eiseres wordt verwezen kan in deze niet bijgetreden worden. Het Hof van Cassatie oordeelde immers dat het niet vaststond dat er sprake was een dubbele nationaliteit in hoofde van een van de echtgenoten. Het Hof oordeelde dat enkel de gezamenlijke Marokkaanse nationaliteit van de beide echtgenoten vaststond.

Het Hof stelde aldus niet dat bij een situatie waarbij een van de echtgenoten een dubbele nationaliteit waarvan één de Belgische is en de andere, ex-patride, gemeenschappelijk is, de gemeenschappelijke sowieso moet primeren.

Het Hof diende niet in te gaan op een bevoegdheidsconflict nu zij vast stelde dat er enkel een gemeenschappelijke nationaliteit vaststond.

- 3.6. Ook het argument van de eiseres dat partijen expliciet kozen voor het Turkse huwelijksvermogensrecht kan in deze niet bijgetreden worden.

De vermelding in de akte van notaris Wylleman kan niet uitgelegd worden als een expliciete rechtskeuze.

Opdat er sprake zou zijn van een rechtskeuze dient voldaan te worden aan de voorwaarden van het WIPR. De uitdrukkelijke keuze moet gemaakt worden in overeenstemming van artikel 49 en 50 WIPR. Ook de vormvereisten uit de aangeduide wet dienen voldaan te zijn.

Een loutere verklaring in een aankoopakte voldoet niet aan de voorwaarden.

IV. GERECHTSKOSTEN

In het onderhavige dossier is de verweerder, gelet op de ongegrondheid de zwaarigheden van de eiseres, de in het gelijkgestelde partij.

De kosten omvatten de rechtsplegingvergoeding, zoals bepaald in artikel 1022 Ger.W. De rechtsplegingvergoeding is een forfaitaire tegemoetkoming in de kosten en erelonen v/an de advocaat van de in het gelijk gestelde partij.

De rechtsplegingvergoeding dient te worden begroot aan de hand van het Koninklijk Besluit van 26 oktober 2007 tot vaststelling van het tarief van de rechtsplegingvergoeding bedoeld in artikel 1022 Ger.W. en tot vaststelling van de datum van inwerkingtreding van de artikelen 1

tot 13 van de wet van 21 april 2007 betreffende de verhaalbaarheid van de erelonen en de kosten verbonden aan de bijstand van de advocaat.

In casu wordt de rechtsplegingvergoeding begroot op 1.200,00 euro.

**OP DIE GRONDEN,
DE RECHTBANK, recht doende OP TEGENSPRAAK,**

Met inachtneming van de artikelen 2 en volgende van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,

Alle andersluidende conclusies van de hand wijzende:

Verklaart de beweringen en zwaarigheden van de eiseres ongegrond in de mate zoals hoger bepaald.

BEKRACHTIGT de tussentijdse staat van vereffening-verdeling zoals opgenomen in de akte de dato 29 maart 2010 opgemaakt door notaris Rudy Vandermander en notaris Luc Jansen.

Verzoekt de griffier om met toepassing van artikel 1224 Ger.W. de aangewezen notarissen kennis te geven van deze beslissing zodat verder kan worden gehandeld zoals het in rechte behoort.

Laat de kosten van deze procedure ten laste van de massa, aan de zijde van de eiseres begroot op 1.200,00 euro rechtsplegingvergoeding.

Aldus gewezen en uitgesproken op donderdag vierentwintig februari tweeduizend en elf in openbare terechtzitting door de vijfde burgerlijke kamer van de rechtbank van eerste aanleg te Gent.

Aanwezig

Cindy Stevenaert, alleenrechtsprekend rechter, Danielle Brijnaert, griffier.

“Het vonnis verwijst naar het arrest van het Hof van Cassatie van 4 december 2009, zie ons tijdschrift 2010/1, p. 46 – Le jugement fait référence à un arrêt de la cour de cassation de 4 décembre 2009, vois notre revue 2010/1, p.46.”

